

med en Række smaa Vinduesfag ud mod Gaden. Her sad han i Skjorteærmer og med Kalot paa Hovedet ved et af Vinduerne og iagttog i Timevis de Skarer af halvtamme Krager ude fra Grønnin-gen, som gav Hals ovre paa Genbohusrækkens Tag-ryg eller krigedes nede paa Stenbroen omkring Skarnbøtterne, der endnu paa den Tid af Dagen stod opstillet udenfor alle Dørene i den stille og tomme Gade. Af og til kunde der trække sig lige-som en Hinde over hans falmede Øjne, Hovedet sank da langsomt ned mod Brystet, og Munden rundede sig.

„Nu sidder du igen og koger Ærter, lille Fa'er,“ sagde da hans Kone og hentydede hermed til en egenartet Brummen, som Højbaadsmanden gav fra sig, naar Sønnen var ved at overmande ham. Hun havde sin faste Eftermiddagsplads paa en lav Stol henne ved Kakkelovnen, hvor hun sad og strikkede, idet hun samtidig læste i en laset Roman, som hun havde liggende foran sig paa Knæet, og hvis Blade hun vendte med sin Albu for ikke at afbryde Strikningen. Inde i Gaard-værelset ved Siden af, hvortil Døren stod aaben, sad gerne en ung, lyshaaret Pige, Plejedatteren Trine, og syede. I Vinduet derinde stod ogsaa et Bur med en Kanarifugl, der hoppede paa sine Pinde.

Madam Olufsen var næsten lige saa høj som sin Mand, havde dertil en Bygning som en Hest-gardist, ja endog en Antydning af en graa Mou-stache paa Overlæben. Naar hun om Formiddagen gik omkring i sin storblomstrede Nattrøje og med sine Avispapirs-Papilloter, var hun ikke indtagende; men naar hun efter Middag havde faaet Snørliv og sin sorte Merinos Kjole paa og skjult sin halv-